

מקור המאמר בזוהר פרשת משפטים דף קכח ע"ב
שכר הנזהר ממأكلות אסורין

שנינו, במה זכו דניאל חנניה, מישאל ועזריה שנצלו מאותם נסינונות? אלא משומ שלא נתמאות במאכליהם. אמר רבי יהודה כתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפתח בג המלך וגוו. ושנינו בסתר המשנה, מאכל אותו הרשות, בשר בחלב היה ובבינה עם בשר, פרט למאכלים שלחנו בכל יום.

וזניאל שגשמר מזה, כשרקווהו לגבות האריות, השתלים בצלם רבונו, ולא שנה צלמו לצלם אחר, ולכון פחדו ממנה האריות ולא חבלו בו. ואותו רשות, בשעה שהעbara ממנה מלכותו ומדורו היה עם חיות השדה, העבר ממנה צלם פניו, ומאותו יום לא נראה צלמו צלם של אדם, וכל בהמה שבאה, נראתה לה בצלם של מינה ונקבתה, וכלם היו באים עליו, ובכמה פעמים במלכים יתקלסו, משומ שבחוב (הבקוק א) והוא

תאנא, במה זכו דניאל חנניה מישאל ועזריה, דאשחותיבו מאנון נסונני, אלא בגין שלא אסתאבו במיכליהן. אמר רבי יהודה, כתיב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפתח בג הפלך וגוו. ותאנא בסתימת דמתניתין, מיכלא רהיא רשות, בשרא בחלבא היה וגבינה עם בשרא, בר מיכלן אחראין, ורא סליק לייה בפתחוריה, בכל יומה.

וזניאל דאסתר מהאי, כד רמז היה לנובה דאריותא, אשתלים בצלמא דמאריה, ולא שני צולמיה לצלמא אחרא, ועל דא דחלו אריוותא מגיה, ולא חבלוהו. וזהיא רשות, בשעתה דמלכotta את עדי מגיה, (דניאל ד) עם חיota בראשה מדורייה, עדי צולמא דאנפוי מגיה, ומה הוא יומא, לא את חזי צולמיה, צולמא דבר נש. וכל בעירא דאתה, את חזי לייה, צולמא דזיניה, נוקביה, והוא אתין עליה בלהג, ובמה זמין הוא אבלין לייה חיota ברא, בר דאתגור היא עונשא עליה, בגין דכתיב, (חבקוק א) והוא במלכים יתקלסו, בגין זה, כלל יתקלסו ביה, כל הוא זמן. היה אוכלות אותו חיota השדה וולת נגור עליו העש הזה, משומ שבחוב (הבקוק א) והוא במלכים יתקלסו, משומ כולם התקלסו בו כל אותו זמן.

תא ח'יו, מה כתיב, (דניאל א) **ולמקצת ימים עשרה נראה מראיהן טוב מכל הילדים האוכליים את פת בג המלך.** נראה מראיהן טוב מכל הילדים האוכליים את פת בג המלך. **נראה מראיהן טוב, דעתו, דצילמא דמאייריהן לא אעדיאו מזחון, ומאתרני אעדייאו.** מאן גרים היא. בגין דלא אתגלו בגעולי מיכלייהן. **ובאה חולקיהן דישראל, דכתיב בהן ואנשי קדרש תהיו לי.**

בא וראה מה כתוב, ומקצת ימים עשרה נראה מראיהם טוב (גגו) מן כל הילדים האוכליים את פת בג המלך. נראה מראיהם טוב - שאלם רבונם לא זו מהם, ומזרים זו. מי גרם את זה? משומ שלא נגלו בגעולי מאכליהם. אשרי חלום של ישראל שכתב בהם, **ואנשי קדרש תהיו לי.**

ספר אור הוחר (עמוד 162)

ובן הוא בספר הבהיר שאלות תלמידיו את רבי רוחמיי מאי דכתיב תפלה לחבקוק הנביה על שנינו נזהה מבעי אלא כל המפנה לבו מעסקי העולם ומתעפק במעשה המרבה מקבל לפניו הקדוש ברוך הוא באלו התפלל כל היום בלו שנאמר תפלה מאי שנינוות כמה דעת אמר באחבותה תשגה תמיד וכו' אמר רבי רוחמיי מאי דכתיב ודרך חיים תוכחת מוסר מלמד שלן הרני במעשה מרביבה ובמעשה בראשית אי אפשר לאדם שלא יכשל בה שנאמר והמקשלה חזאת תפלה יקרך אף על פי כן הוא אהוב וחייב לפניו המקום שנאמר ורגלו עלי אהבה עד באן. עיקול משה דף י' עמוד ג')

פא) שאין להקדוש ברוך הוא נחת רוח יותר בעולם אלא מפני שמספר באלקותו זה נקרא בן להקדוש ברוך הוא

ואני הדל כתבתי מעט מזעיר ואמר והודיע לנו שהכל בראית העולם והאדם וכל הבוראים בכלל הכל כדי להודיע לנו נדל עז אלקטו וחסדו ונברותו וממשלו ותפארתו באשר דבר לשלהם בנו רע אלקי אביך ועבדך שאין להקדוש ברוך הוא נחת רוח יותר בעולם אלא מפני שמספר באלקטו זה נקרא בן להקדוש ברוך הוא ויש לו רשות לחפש בגינוי דמלכא ולהקדוש ברוך הוא משתבח עמו בפמלייא שלו בכל יום ודיוקנו נרשם למעלה בין אוחבי דמלכא ומבריזין לפניו הו והרין בדיקנא דפלניה הקדוש ברוך הוא גוזיר והוא יש לו רשות לבטל צדיק מוישל בראית אלקים מי מושל בי צדיק ובשעה שהנשמה יורדת בזה עולם השפל משביעים אותה קדם ומראה לה רוי דרין אוצר ונגזין דמלכא ומשבעין אותה וגוזין עליה שלא תרד לעולם אלא כדי לתקור ולדרש ברין דאוריתא ונעם הוכחות מכמה מאמריו זהר שלרבינו שמנון בנו יוחאי נתן והורמן מהקדוש ברוך הוא ושכינתיה עם כל פמלייא שלו בזורה כל הנשמות מצידקיא דנו ענן עליון ותחזון לננות לנו הוחר בראיתא בהקדמת תקוני הוחר ע' אנפין קח צנאנת המן למשמרת עד דרא בתורייתא ויטעמן בחבורה דילך יפקון ישראל מן גלותא כלל יהרא דאימה עלה ממש יצא לעולם חיים ושלום רוא דאוריתא הגאלת והחרות והשמחה ובהתעוררות התחתון אלו מועדים המקור העליון.

עיקול משה דף לו.)